

சுதந்திரத்தைப் பெறத் தகுதியின்மை

வேதபாடப் பகுதி: 1 இராஜாக்கள் 16:6, 8-10

1977ம் ஆண்டில் புத்தாண்டு இரவன்று, நானும் சில நண்பர்களும், நாடளாவ விளம்பரப்படுத்தப்பட்டிருந்த கால்பந்து விளையாட்டைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒரு குழுவானது இன்னொரு குழுவினால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டு, கீழான நிலையில் இருக்கும் என்பது தீர்மானிக் கப்பட்டதாய் இருந்தது. சுலபமான வெற்றியிருக்கும் என்று நாங்கள் நினைத்து அதைக் கவனிக்க அமர்ந்தோம். நாங்கள் திகைப்படையும்படி, விளையாட்டின் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை, சிறுமையான அந்தக் குழுவானது கட்டுப்பாடு செலுத்தி, பெரிய அளவில் வெற்றி பெற்றது. நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை எங்களால் நம்ப இயலவில்லை - அவ்வளவாகத் திறமையற்றிருந்த குழு தன்னைக் காட்டிலும் சிறந்த குழுவைச் சுலபமாக வெற்றிகொண்டது! இது எவ்வாறு நடைபெற முடிந்தது? இதற்கான காரணத்தை ஒரு வார்த்தையில் தொகுத்துரைக்க முடியும் என்று பிற்பாடு நாங்கள் கண்டறிந்தோம்: அதாவது, “ஆயத்தப்படுதல்.” மிகவும் சாதகமான வாய்ப்புக்களைக் கொண்டிருந்த குழுவானது அளவுமீறிய தன்னம்பிக்கையினால், “நாம் வெறும் காட்சியைக் காண்பித்து, அரைமனதான முயற்சியைச் செலுத்தினாலே வெற்றிபெற்று விடுவோம்” என்று நினைத்திருந்தது. அதற்குப் பயிற்சியளித்த பயிற்சியாளர், தட்பவெப்பநிலை பற்றிய விஷயங்களில் கூடக் கவனம் செலுத்தவில்லை; கனத்த மழையானது விளையாட்டுக் களத்தைச் சேறும் சகதியுமாக்கியிருந்தது, அந்தக் குழுவினர், தண்ணீர் ஊறியிருக்கும் இடத்தில் விளையாடுவதற்கு ஏற்ற காலணிகளைக் கொண்டு வந்திருக்கவில்லை. இதன் விளைவாக, வெற்றிபெறும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட குழுவினர், விளையாட்டுக்களம் முழுவதிலும் தவறி சறுக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தனர். அதேவேளையில், சிறுமையான குழுவினர் அவர்களின் ஊடே சரியாகக் கடந்து, வெற்றி பெற்றனர் மற்றும் சாதனைப் புத்தகங்களிலும் இடம் பெற்றனர். “ஆயத்தப்படுதல்” என்பதே இங்கு திறவுகோல் வார்த்தையாக உள்ளது.

ஆயத்தம் என்பது வேதாகமத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆய்வுக் கருத்துக்களில் ஒன்றாக உள்ளது பற்றி நாம் திகைப்படையக் கூடாது. ஆயத்தம் என்பது விளையாட்டுகளுக்கு மாத்திரமல்ல, ஆனால் வாழ்வின்

அடிவைப்பு ஒவ்வொன்றிற்கும் அவசியமானதாக உள்ளது. அதில் இருந்து எவரொருவரும் விலக்குப் பெறுவதில்லை. தேவன் தமக்குக்கூட அதிலிருந்து விலக்குப் பெறுவதில்லை.

உதாரணமாக, தேவன் ஆபிரகாமுக்கு நாடு பற்றிய வாக்குத்தத்தம் ஏற்படுத்தினார் (ஆதியாகமம் 12:7), ஆனால் தேவன், ஆபிரகாமின் சந்ததியாரான இஸ்ரவேல் ஜனங்களை வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்கு முன்னர் குறைந்தபட்சம் 430 ஆண்டுகள் காத்திருந்தார். ஆயத்தம் செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது, மற்றும் அந்த ஆயத்தத்திற்குப் பலஆண்டுகள் தேவைப்பட்டது. தேவன் இஸ்ரவேல் ஜனங்களை கானானுக்குள் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்கு மோசேயைத் தமது நடத்துனராகத் தேர்ந்துகொண்டார், ஆனால் மோசே, இஸ்ரவேலுக்குத் தேவன் விரும்புகின்ற வகையிலான நடத்துனராவதற்கு மோசேக்குத் தேவன் எண்பது ஆண்டுகளை ஆயத்தப்படுவதற்காகக் கொடுத்தார். தேவன் ஒருக்காலும் அவசரப்படுகிறவர் அல்ல, ஆனால் அவர் ஒருக்காலும் தாமதப்படுத்துகிறவரும் அல்ல. காலம் சரியானதாயிருக்கும் போது, சரியான அஸ்திபாரப்பணிகள் இடப்பட்டுள்ளபோது, தேவன் தாம் வாக்குத்தத்தம் பண்ணினபடியே இஸ்ரவேல் ஜனங்களுக்கு நாட்டைக் கொடுத்தார்.

மேசியாவாகிய இயேசுவை, இவ்வுலகத்திற்குக் கொண்டுவந்த நிகழ்ச்சியும் அதுபோன்றே இருந்தது. அவரது வருகைக்கு இவ்வுலகம் ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்வதற்காகத் தேவன், மனித வரலாற்றில் பிதாக்களின் காலம், மோசேயின் காலம் என்ற இரண்டு யுகங்களைப் பயன்படுத்தினார். மேசியா வந்தபோது, அவரது வருகையைப் பரிசுத்த ஆவியானவர், “காலம் நிறைவேறினபோது” என்று பெயரிட்டார் (கலாத்தியர் 4:4).

யோவான் ஸ்நானன், கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு வழியைத் தயார் செய்யும் முன்னோடியாகச் சுமார் ஒரு ஆண்டு காலம் ஊழியம் செய்வதற்காகப் பட்டம் பெறுவதற்கு முன்பு அவர் தேவனுடைய “பிரசங்கியார் பயிற்சிப் பள்ளியில்” முப்பது ஆண்டுகள் இருந்தார் (மத்தேயு 3:1). கிறிஸ்து தம்மைத்தாமே ஆயத்தம் செய்து கொள்வதற்காக முப்பது ஆண்டுகளைச் செலவிட்டு, தமது பூமிக்குரிய ஊழியத்தைத் தொடங்க காத்திருந்தார் (லூக்கா 3:23).

ஆயத்தம் செய்வதில் இருந்து தேவன் தம்மைத் தாமே விலக்கியிருப்பது இல்லை என்றால், நமக்கும் அதில் விலக்களிக்கமாட்டார் என்பது பற்றி நீங்கள் உறுதியாயிருக்க முடியும். நாம் ஆயத்தமாய் இருக்க வேண்டும் அல்லது விளைவுகளை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது அவரது வசனத்தின் எச்சரிக்கையாகும்.

தங்கள் வாய்ப்பின் தருணத்திற்கென்று ஆயத்தமின்றி இருந்ததால் மாத்திரமே, செயல்விளைவுடன் வழி நடத்த இயலாத நடத்துனர்கள், மிகச்சரியாகப் போதிக்க இயலாத போதகர்கள், ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் பிரசங்கிக்க இயலாத பிரசங்கியார்கள், மற்றும் தங்கள் வலிவின்படி விளையாட இயலாத விளையாட்டு வீரர்கள் ஆகியோரைப்

பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஒருவேளை ஆயத்தப்படத் தவறுதல் என்பதே உலகில் அடிக்கடி நிகழும் தவறாக இருக்கிறது எனலாம். நாம் வாழ்க்கையை மிகச்சுலபமானதாக எடுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்றோம், காட்சிகளை மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கின்றோம், பின்பு - அந்தோ! - ஒரு பெரிய வாய்ப்பு வருகிறது, நாம் ஆயத்தமற்றவர்களாய் இருந்து விடுகின்றோம். பின்பு நமது வாழ்வின் எஞ்சிய பகுதி முழுவதும், “நான் மட்டும் தயாராய் இருந்திருந்தால்” என்ற பெயருடைய சவுக்கைக் கொண்டு நமது மனச்சான்றுகளின் முதுகுகளை அடித்துக்கொள்கின்றோம்.

இஸ்ரவேல் நாட்டின் நான்காவது அரசரான, ஏலாவின் தோல்வியானது, ஆயத்தக் குறைவினால் நேர்ந்திருக்கவே அதிகம் வாய்ப்புள்ளது. அவரை, “உணர்வு மழுங்கிப்போன மதியீனர்”¹ என்று, வேதாகம எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவரான W. கிரஹாம் ஸ்க்ரோஜ் என்பவர் அழைத்தார். அவரது ஆளுகை, ஒரு பேரழிவாய் இருந்தது, ஏனென்றால் அவர் நாட்டை வழிநடத்த ஆயத்தம் இல்லாது இருந்தார். இஸ்ரவேல் நாட்டின் மூன்றாவது அரசரான, பாஷாவின் மகன் என்ற வகையில், அவர் “தமது வாயில் ஒரு வெள்ளிக் கரண்டியுடன்” பிறந்தார். அவர் ஒருநாடு தனது அரச குடும்பத்திற்கு அளிக்கக் கூடியவற்றில் மிகச்சிறந்தவற்றைப் பெற்றிருக்கும் சிலாக்கியம் கொண்டிருந்தார். அவர் அனேகமாகத் தமது வாழ்வின் தொடக்கத்தில் இருந்தே, தமது தந்தையின் மறைவிற்குப் பின்பு அரசராகுவார் என்று அறியப்பட்டிருக்கலாம். ஒருநாளிலே அவர் அரியணையைப் பெறுவார், நாடு வழிநடத்தப்படுதலுக்கு அவரைக் கண்ணோக்கும். அவர் ஆயத்தமாய் இருப்பது அவசியமாயிருக்கும். அவர் தேவனுக்குத் தேவைப்பட்ட வகையிலான நடத்துனராய் இருக்க விரும்பினால், அவர் தமது தொடக்க ஆண்டுகளை வழிநடத்த ஆயத்தப்படுத்திக்கொள்வதில் செலவிடுவது அவசியமாயிருக்கும். தயாரிப்புக்குக் காலம், முயற்சி, சிந்தனை மற்றும் ஜெபம், ஊக்கம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவை தேவைப்பட்டன. “அவரால் இதைச் செய்ய முடியுமா?” என்பதல்ல, ஆனால் “அவர் இதைச் செய்வாரா?” என்பதே கேள்வியாய் இருந்தது. சிலகாரணங்களினால், “இல்லை” என்பதே அவர் கொடுத்த பதிலாய் இருந்தது. அவர் ஏன் ஆயத்தமாயிருக்கத் தேர்ந்து கொள்ளாதிருந்தார் என்று நாம் அறிவதில்லை. நமக்குத் தெரிந்த எல்லாம் அவர் ஆயத்தப்படாமலேயே அரியணைக்கு வந்தார் என்பதே. விளைவாக, அவரது ஆட்சிக்காலம் குறுகியதாக, கவலைக்குரியதாக, மற்றும் வருத்தத்திற்கு உரியதாக இருந்தது. அது ஒரு நினைவுச்சின்னமாக இருப்பதற்குப் பதிலாக, தவறாக இருந்தது; அது ஒரு வெற்றிகரமானதாக இருப்பதற்குப் பதிலாக, துன்பகரமானதாக இருந்தது.

ஒரு அரசர் என்ற வகையில் ஏலாவைப் பற்றி வேதவசனங்கள் நமக்கு அதிகமாகக் கூறுவதில்லை. அவரைப் பற்றிய தெய்வீக வரலாற்றுக்குறிப்பு ஆறு வசனங்களால் மாத்திரம் எழுதப்பட்டுள்ளது:

யூதாவின் ராஜாவான ஆசாவின் இருபத்தாறாம் வருஷத்திலே பாஷாவின் குமாரனாகிய ஏலா இஸ்ரவேலின்மேல் திர்சாவிலே

ராஜாவாகி இரண்டு வருஷம் அரசாண்டான். இரதங்களில் பாதிபங்குக்குத் தலைவனாகிய சிம்ரி என்னும் அவன் ஊழியக்காரன் அவனுக்கு விரோதமாகக் கட்டுப்பாடுபண்ணி, அவன் திர்சாவிலே அவ்விடத்து அரமனை உக்கிராணக்காரனாகிய அர்சாவின் வீட்டிலே குடித்து வெறிகொண்டிருக்கையில், சிம்ரி உள்ளே புருந்து, யூதாவின் ராஜாவாகிய ஆசாவின் இருபத்தேழாம் வருஷத்தில் அவனை வெட்டிக் கொண்டு போட்டு, அவன் ஸ்தானத்தில் ராஜாவானான். அவன் ராஜாவாகி, சிங்காசனத்தின்மேல் உட்கார்ந்தபோது, அவன் பாஷாவின் வீட்டாரையெல்லாம் வெட்டிப்போட்டான்; அவன் இனத்தாரையாகிலும், அவன் சிநேகிதரையாகிலும், சுவரில் நீர்விடும் ஒரு நாயையாகிலும், அவன் உயிரோடே வைக்கவில்லை. அப்படியே பாஷாவும், அவன் குமாரனாகிய ஏலாவும், தங்கள் வீணான விக்கிரகங்களினாலே இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்குக் கோபமுண்டாக்கிச் செய்ததும் இஸ்ரவேலைச் செய்யப்பண்ணினது மான அவர்களுடைய எல்லாப் பாவங்களினிமித்தமும், கர்த்தர் தீர்க்கதரிசியாகிய யெசூவினால் பாஷாவைக்குறித்துச் சொல்லியிருந்த அவருடைய வார்த்தையின்படியே, சிம்ரி பாஷாவின் வீட்டாரையெல்லாம் அழித்துப்போட்டான். ஏலாவின் மற்ற வர்த்தமானங்களும், அவன் செய்தவை யாவும் இஸ்ரவேல் ராஜாக்களின் நாளாகமப் புஸ்தகத்தில் அல்லவோ எழுதியிருக்கிறது? (16:8-14).

ஏலா கி.மு. 888 முதல் 886 வரையிலான இரு ஆண்டுகளிலும் சில பகுதிக் காலங்களாக அரியணையில் இருந்து ஆட்சிசெய்தார். அதுவே வரலாறாக உள்ளது; அவரைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு வேறெதுவுமில்லை. அவரது சுருக்கமான ஆட்சி அவருடைய பாகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க செயல்கள் எதுவுமின்றியே சென்றது. அவர் தாம் வழிநடத்தின மக்களாலோ அல்லது தமது சொந்த இராணுவத்தினாலோகூட மதிக்கப்படாதிருந்தார்.

ஒருநாள் ஏலா திர்சாவில், “திர்சா நகரத்தின் உக்கிராணக்காரரான,” அர்சா என்பவரின் வீட்டில் குடிபோதையில் இருந்தார். இந்த வாய்ப்பான தருணத்தில், அர்சாவின் இரதங்களில் பாதிப்பங்குக்குத் தலைவரான சிம்ரி, அவரைக் கொன்றுபோட்டார். அர்சாவேகூட ஏலாவின் கொலைத் திட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். ஏலாவின் மரணம், இஸ்ரவேலின் இரண்டாவது அரசவம்சத்திற்கு ஒரு முடிவைக் கொண்டுவந்தது. சிம்ரி, தாம் அர்சர் என்ற வகையில் செய்த அவரது முதல் செயலாக, யெசூ முன்னுரைத்திருந்தபடி, பாஷாவின் உறவினர்கள் எல்லாரையும் கொன்று போட்டார் (16:4). பாஷாவின் வீட்டாரில் ஒரு ஆண்கூட விடாமல், ஒவ்வொருவரையும் சிம்ரி கொன்றுபோட்டார் (16:11).

ஏலா ஆட்சிசெய்வதற்குத் தம்மைத் தயார் செய்திருக்க முடியும். அவர் அவ்வாறு தயார் செய்திருந்தால், அவரது ஆட்சி எவ்வளவு வித்தியாசமானதாக இருந்திருக்கும்! அவர் தம்மைத் தயார்செய்திருந்தால், அவரைக்கொண்டு தேவன் எவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றியிருக்க முடியும் என்பது பற்றி நாம் அறிவதில்லை, ஆனால் அவரைக்கொண்டு அவர் மூலமாகத் தேவன் அற்புதம் நிறைந்த பலவற்றைச் செய்திருப்பார் என்று நாம் அறிகின்றோம்.

அவர் எவ்வாறெல்லாம் தம்மைத் தயார்செய்திருக்க முடிந்திருக்கும்?
அவர் என்ன செய்திருக்கலாம்?

தேவனுடைய வார்த்தைகளைக் கவனித்துக் கேட்பதினால்

முதலாவது, நடத்துவத்துவத்தின் இந்தப் பதவிக்கு ஏலா, தேவனுடைய வார்த்தைகளைக் கவனித்து கேட்பதினால் தம்மைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்க முடிந்திருக்கும். தேவனுடைய தீர்க்கதரிசிகள் அருகாமையில் இருந்தனர், அவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்தினர். யெரொபெயாம், அகியாவையும் பெயர்அறியப்படாத இன்னொரு தீர்க்கதரிசியையும் கொண்டிருந்தார் (11:29; 13:1). பாஷா யெகூவைக் கொண்டிருந்தார் (16:1), மற்றும் பிற தீர்க்கதரிசிகளும் அவரைச் சுற்றிலும் இருந்தனர் என்பதில் நாம் நிச்சயமாய் இருக்கின்றோம். ஏலா அரியணைக்கு வருவதற்கு முன்பு, தீர்க்கதரிசிகளிடத்தில் இருந்து தேவனுடைய சித்தத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பல வாய்ப்புகளைக் கொண்டிருந்திருப்பார். அவர்களின் செய்திக்கு அவர் தமது இருதயத்தைத் திறந்து, தமது வாழ்விற்கும் நாட்டிற்கும் தேவனுடைய சித்தம் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்க முடியும். அவர் ஒரு இளைஞராயிருந்த வேளையில் தேவனுடைய சித்தத்தைத் தமது இருதயத்தில் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால், அவர் அரசர் என்ற வகையில் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்வதற்குத் தயாராகி இருந்திருப்பார்.

நாம் கேட்டும் உணராதிருக்கவும், கவனித்தும் புரிந்துகொள்ளாதிருக்கவும் முடியும். தங்கள் காதுகளினால் கேட்பதை, தங்கள் கண்களினால் காணுவதை, அல்லது தங்கள் இருதயங்களினால் புரிந்துகொள்வதைத் தேர்ந்துகொள்ளாத மக்களைப் பற்றி இயேசு பேசினார் (மத்தேயு 13:15). மக்களில் சிலரை, “எப்போதும் கற்றாலும் ஒருபோதும் சத்தியத்தை உணராதவர்களாயிருக்கிறார்கள்” என்று பவுல் விவரித்தார் (2 தீமோத்தேயு 3:7). இந்தச் சொற்றொடர்கள் அனேகமாக, ஏலாவை விவரிக்கத் தகுதியானவைகளாயிருக்கும். அவர் கற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தார், ஆனால் தாம் பெற்றிருந்த வாய்ப்புக்களைப் புறக்கணித்தார். அவர் என்ன செய்யப்பட வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகின்றார் என்பது பற்றிப் பேசும் தீர்க்கதரிசிகளைக் கொண்டிருந்தார்; ஆனால் ஒன்று அவர் அந்தச் செய்தியைப் பற்றிச் சிந்திக்காது இருந்திருப்பார், அல்லது அவர் அதன் மதிப்பை உணர்ந்தறியாது இருந்திருப்பார். அவர் அரியணையைச் சுதந்தரித்துக் கொண்டபோது - அவர் நாட்டிற்கான மனிதராயிருக்கும் காலம் வந்தபோது - அவர் ஒரு நீதியான அரசராயிருப்பது எவ்வாறு என்ற விஷயத்தின்மீது அற்ப கவனம்கூடக் கொண்டிராதிருந்தார்.

தேவன் நமக்கு வாய்ப்புகளின் தருணங்களைக் கொண்டிருப்பார். அந்த அரசர் போலவே, நாமும் நமது வாய்ப்புகள் வரும்போது தயாராக இராமற்போவோமா? தேவன் தமது வசனத்தின் மூலமாக நம்முடன் பேசியிருக்கின்றார் (எபிரெயர் 1:1, 2), ஆனால் நாம் அதை ஏற்றுக்கொண்

டிருக்கின்றோமா? கானான் நாட்டில் எஞ்சியிருந்த பகுதியை எடுத்துக் கொள்வதற்கு இஸ்ரவேல் மக்கள் தயார் செய்துகொண்டிருக்கையில், மக்கள் நாளைய தினத்திற்காகத் தங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்படியோசவா கூறினார் (யோசவா 7:13). அவர்கள் நாளைய தினத்திற்காகத் தங்களை எவ்வாறு பரிசுத்தப்படுத்துவார்கள்? அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களைத் தேவனுடைய வசனத்திற்கு இசைந்திருக்கச் செய்வதன் மூலமாக, தங்கள் வாழ்வில் இருந்து பாவத்தை வேர் அறுத்துப்போடுவதன் மூலமாக, மற்றும் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்வதற்குத் தங்களைத் தயார்படுத்துவதன் மூலமாக அதைச் செய்வார்கள். ஏலா இவ்வாறு செய்யத்தவறினார். அவரது [வாழ்வின்] தொடக்க ஆண்டுகளில் அவர் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இணங்க நாட்டை வழி நடத்துவதற்குத் தம்மைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஏதோ சில காரணங்களினால், அவர் தயாரிப்பின் காலத்தை விரைவிடவிட்டார். அவர் தமது சுதந்தரத்தைப் பெற்றபோது, அதற்குத் தகுதியற்றவராயிருந்தார்.

தேவனுடன் நடப்பதினால்

ஏலா ஒரு இளைஞராயிருந்தபோதே, ராஜ்யத்தின் இளவரசர் என்ற வகையில், தேவனுடன் நடப்பதினால் தம்மை ஒரு அரசராயிருக்கும்படி தயார் செய்து கொண்டிருக்க முடிந்திருக்கும். அரசர் என்பவர், மக்களுக்கு முன்பாகத் தேவனுடைய பிரதிநிதியாக இருக்க வேண்டியவராவார். அவர் அரசியல்வாதி அல்ல, ஆனால் - நீதியின் பாதைகளில், தேவனுடைய வழிகளில் மக்களைச் செலுத்த - செயல்வலிவு உள்ளவர் ஆவார். ஜெபிப்பதன்மூலம் மற்றும் நாடு, மக்கள் ஆகியவற்றிற்கான தேவனுடைய வசனத்தைத் தியானித்தல் ஆகியவற்றின்மூலம் தேவனுடன் அன்றாடம் நடத்தல் என்பதைக் காட்டிலும் வேறு எந்த மேலான வகையில் அவர் இந்தப் பதவிக்குத் தம்மைத் தயாரித்துக் கொண்டிருக்க முடிந்திருக்கும்? அவர் தமது [வாழ்வின்] தொடக்க ஆண்டுகள் யாவற்றிலும், தேவனுடன் நடந்திருந்தால், நேர்மையான, நீதியான, மற்றும் நல்லுணர்வுள்ள மனிதராகத் தமது அரியணையில் ஏறியிருப்பார். அவர் பலத்தின் உணர்வுடன் தமது ஆட்சிக்கு வந்திருப்பார், ஏனெனில் அவர் தமது வாழ்வில் தேவனுடைய பிரசன்னத்தைப் பற்றிய உணர்வு கொண்டிருப்பார். அவர் தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசராக இருந்திருப்பார், மற்றும் அவரது நீதியான வாழ்வு அவருக்கு மக்களின் மதிப்பைத் தேடித் தந்திருக்கும். அவர்களை அவர் அதிகம் செயல்விளைவுடன் வழிநடத்த முடிந்திருக்கும்.

தேவனுடன் நடத்தல் பற்றி நாம் நினைக்கையில், ஏனோக்கு நம் சிந்தனைக்கு வருகின்றார் (ஆதியாகமம் 5:22). அவரது வாழ்வு பற்றிய தேவனுடைய தெய்வீக மதிப்பீடு, “அவன் தேவனோடே சஞ்சரித்தான்” என்பதாகும். அவரது வாழ்வு, மேலெழுந்தவாரியான, மாய்மாலமான எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர் அன்றாடம் தேவனுடன் நடந்தார். “தேவனுடனான அவருடைய நடத்தல்” என்பது, அவர் தேவனுடன் ஐக்கியம் கொண்டிருந்ததையும், அவர் தேவனுடைய திசையில் சென்றுகொண்டிருந்ததையும் மற்றும் அவர் தேவனுடைய நடைவேகத்தில்

சென்றுகொண்டிருந்ததையும் மறைமுகமாய் உணர்த்துகிறது. இந்த வாழ்வுநடையானது எதிர்காலத்திற்கான ஆயத்தப்படுத்துதலாக உள்ளது. தேவனுடைய ஐக்கியத்தில் வாழவும், தேவன் நம்மிடத்தில் விரும்புகின்ற திசையில் செல்லவும், விஷயங்களைத் தேவன் விரும்பும் வேகத்தில் செய்யவும் கற்றுக்கொள்ளுதலினால் நாம் எதிர்காலத்திற்கென்று நம்மை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

ஏலா அரசராவதற்கு முன்பு இவ்வகையான தயாரிப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது அவர் எப்படிப்பட்ட அரசராக இருந்திருப்பார்? ஒருவேளை நாம் மக்களைத் தாவிதுடன் ஒப்பிடுவது போன்று, அவர்களை அவருடன் [ஏலாவுடன்] ஒப்பிட்டிருப்போம். நாம், “தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற மனிதரான, தேவனுடன் நடந்த மனிதரான ஏலாவைப் போன்று இருக்க விரும்புங்கள்” என்று கூறியிருப்போம். தமது வாழ்வின் தொடக்க நாட்களில் தேவனுடன் நடக்கக் கற்றுக்கொண்டிருந்தால் அவர் எப்படிப்பட்ட அரசராய் இருந்திருக்க முடிந்திருக்கும் என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

தேவன்மீது நம்பிக்கை வைப்பதினால்

ஏலா தமது வாழ்வின் தொடக்க ஆண்டுகளில் தேவன்மீது நம்பிக்கை வைக்கக் கற்றிருத்தல் என்பது அவர் அரியணைக்கென்று தம்மைத் தயார் செய்திருக்க வேண்டியிருந்த இன்னொரு வழியாக இருந்தது. அவர் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதலையும், அவர் தமது வாக்குத்தத்தங்களைக் காத்துக் கொள்கின்றார் என்பதில் அவர்மீது நம்பிக்கை வைத்தலையும் அவர் கற்றுக்கொள்வது அவசியமாய் இருந்தது. நாடானது, தேவனுடைய நாடாக இருப்பதற்கு, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்மீது நம்பிக்கை வைத்தல் அவசியமாயிருந்தது. தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பது ஒருவிஷயமாயிருக்கிறது; தேவன் நம்மைப் பராமரிப்பார் மற்றும் ஆசீர்வதிப்பார் என்பதில் அவர்மீது முழுமையான நம்பிக்கை வைத்தல் என்பது இன்னொரு விஷயமாயிருக்கிறது. இவ்விரண்டையும் ஒன்றுகூட்டி வைத்துப் பாருங்கள், அப்போது நீங்கள், தேவனுடைய வசனத்திற்குக் கீழ்ப்படிகின்ற மற்றும் அவர் செய்வதாக வாக்குத்தத்தம் பண்ணியுள்ளவற்றைச் செய்வார் என்று அவர்மீது நம்பிக்கை வைக்கின்ற ஒருவருடைய தேவபக்தியுள்ள வாழ்வைக் காண முடியும்.

ஒரு அரசர் என்பவர் தமது நாட்டிற்கு நிலைப்புத்தன்மை ஏற்படுத்தும் சக்தியாக இருக்க வேண்டும். காலங்கள் கடினமானவையாக, யுத்தத்தின் மேகங்கள் ஒன்றுகூடிக்கொண்டிருந்த வேளையில், ஒரு நாட்டு மக்களுக்கு, “தேவன் நம்மோடு இருக்கின்றார். நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கின்றோம், அவர் நமது யுத்தங்களை நடத்தி நம்மை விரோதியின் கைகளில் இருந்து விடுவிப்பார். கவலைப்படாது இருங்கள். தேவன்மேல் கண்ணோக்கமாயிருங்கள்” என்பதைக் கண்ணோக்கி அதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டக் கூடிய நடத்துனர் தேவை. ஏலா இந்த அளவுக்கேற்ற அரசராவதற்கு, பல சூழ்நிலைகள் மற்றும் சோதிக்கும் தருணங்களில் தேவன்மீது நம்பிக்கையாயிருந்தார் என்ற வரலாற்றுடன் அரியணைக்கு வருதல் என்பது அவருக்கு

அவசியமாயிருந்தது. அவருக்கு யுத்தத்தில் பயிற்சியல்ல, ஆனால் உயிருள்ள விசுவாசம் என்ற அனுபவமே தேவைப்பட்டிருந்தது.

ஏலா தேவனிடத்தில் நம்பிக்கையாயிருக்க ஒருக்காலும் கற்றிருக்க வில்லை. ஒருவேளை அவர், செல்வங்கள், பதவி, பரம்பரை சுதந்திரம், மற்றும் தமது படை ஆகியவற்றின்மீது நம்பிக்கையாயிருக்கக் கற்றிருக்க லாம். இவ்விதமாக அவர் அரியணைக்கு வந்தபோது, அவர் தமது சுயகுணத்திலேயே இருந்தார். தேவன், உதவிவேண்டுமென்று தம்மிடம் எதிர்நோக்குகின்றவர்களுக்கே உதவுகின்றார். உத்தம இருதயம் கொண்டவர்களின் சார்பாகத் தேவன் தம்மைப் பலமானவராகக் காண்பிப் பதற்காகப் பூமியெங்கும், அப்படிப்பட்ட குணம் கொண்டவர்களைத் தேடி அவர் எப்போதும் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கின்றார் (2 நாளாகமம் 16:9). ஏலா தமக்குத் தேவன் அவசியம் என்பதாக எதையும் காணவில்லை, மற்றும் தேவனின்றி வாழ்வது என்று தேர்ந்துகொண்டதன் விளைவுகளை ஏலா எதிர்கொள்ளும்படி தேவன் அனுமதித்தார்.

முடிவுரை

ஏலா, இஸ்ரவேல் நாட்டின் மாபெரும் அரசர்களில் ஒருவராக இருந்திருக்கச் சாத்தியக்கூறுண்டு, ஆனால் அவர் ஆயத்தமின்றியிருந்தார். அவர் தமது சுதந்திரத்தைப் பெற்றபோது, அதற்குத் தகுதியற்றவராய் இருந்தார். அவருக்குச் செங்கோல் ஒன்று தரப்பட்டது, ஆனால் அதைக்கொண்டு என்ன செய்வதென்று அவர் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆயத்தமாயிருத்தலில் அவர் கொண்டிருந்த குறைபாட்டை அவரது ஆளுகையில், அவரது வாழ்வில், மற்றும் அவரது மரணத்தில் காண முடியும்.

ஏலா, அரசராக “இருந்திருக்கக் கூடியவர்” என்று மாத்திரமே நினைக்கப்பட முடிகிறது. அவர் ஒரு தனிச்சிறப்பானவராக இருந்திருக்க முடியும். அவர் நாட்டைத் தேவனை நோக்கித் திருப்பியிருக்கவும், தேவனுடைய சுதாநாயகராகவும் இருந்திருக்க முடியும். அதற்குப் பதிலாக, அவர் ஒரு குடிகாரத் தோல்வியாளராக இறந்தார். அவரது கல்லறை நினைவுக் கல்லின்மீது எழுதியிருக்கப்படக்கூடிய பின்வரும் வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் கவலை மிகுந்தவை வேறு எதுவுமில்லை:

இஸ்ரவேல் நாட்டின் நான்காம் அரசரான

ஏலா

இங்கு அடங்கியுள்ளார்

ஆட்சிக்காலம்: 888 முதல் 886 வரை

மாபெரும் பதவி அவருக்குக் கையளிக்கப்பட்டபோது,

அவர் அதைப் பெறத் தயாரற்ற நிலையில் இருந்தார்.

இது நம்மைப் பொறுத்தவரை எப்படியிருக்கும்? தயாராயிருத்தலின் அவசியத்தை நாம் புறக்கணித்திருப்போமா? நம் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்விலும் ஆயத்தப்படுதல் தேவைப்படும் தனிச்சிறப்பான தருணங்கள் வரும்: மற்றவர்களைக் கிறிஸ்துவுக்குள் வழிநடத்த, மரணம், இயேசுவின்

மறுவருகைக்கென்று, நியாயத்தீர்ப்பு நாளுக்கு என்று வாய்ப்புக்களை நாம் எதிர்கொள்ளுவோம். ஆமோஸ், “உன் தேவனைச் சந்திக்கும்படி ஆயத்தப்படு ...” என்று முழங்கினார் (ஆமோஸ் 4:12ஆ). நாம் அவரைச் சந்திக்க ஆயத்தமாக இருப்போமா? நமது வாழ்வு முடிந்துபோகையில் நமது கல்லறைக் கல்லின் வாசகங்கள் எவ்வாறு எழுதப்படும்? நாம் “ஆயத்தமாக” இருப்போமா அல்லது “ஆயத்தம்” இல்லாதிருப்போமா?

விளக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு மணவாளனைச் சந்திக்கப் புறப்பட்ட பத்துக் கன்னிகைகள் பற்றி நமது கர்த்தர் உரைத்த உவமையை நினைவில் வையுங்கள் (மத்தேயு 25:1-13). அவர்களில் ஐந்துபேர் ஆயத்தமாயிருந்தனர், மற்ற ஐந்துபேர் ஆயத்தமின்றி இருந்தனர். உட்செல்ல வேண்டிய தருணம் வந்தபோது, ஐந்துபேர் உட்சென்றனர், மற்ற ஐந்து பேர் உட்செல்லவில்லை. பின்வரும் கவலைமிக்க வார்த்தைகளை, ஒருவேளை வேதாகமம் முழுவதிலுமே கவலைமிக்க வார்த்தைகளைப் பற்றித் தியானியுங்கள்: “... கதவும் அடைக்கப்பட்டது” (வசனம் 10). பின்வருவது பற்றி நினைத்துப் பாருங்கள்: “கதவும் அடைக்கப்பட்டது.” அவர்களின் வாய்ப்பு சென்று போயிருந்தது, கடந்து சென்றிருந்தது. ஐந்து கன்னிகைகள் உட்சென்றிருக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் ஆயத்தமில்லாதவர்களாக, தங்கள் சுதந்திரத்திற்குத் தகுதியற்றவர்களாக இருந்தனர். அவர்களிடத்தில் தேவன், “நீங்கள் ஆயத்தமாக இல்லாதபடியால் உள்ளே வர இயலாது” என்று கூறினார்.

கடைசி நாளில் கர்த்தர் நம்மிடம், “நீ ஆயத்தமாக இல்லாதபடியால் பரலோகத்திற்குள் வர இயலாது” என்று கூறினார் என்றால், அதுவே எல்லாத் துன்பங்களிலும் மாபெரும் துன்பமாயிருக்கும். நாம் இங்கே, இப்போதே “ஆயத்தமாக” இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்வோமாக.

கற்க வேண்டிய பாடம்:

பரலோகத்தில் உங்கள் சுதந்திரத்தைப் பெற

நீங்கள் தயாராக இருக்கும்படி

தேவன்மீது விசுவாசத்திலும் சீழ்ப்படிதலும் நடக்க,

இப்போதே கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

குறிப்புகள்

¹W. Graham Scroggie, *The Unfolding Drama of Redemption* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1976), 301.